

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2015 r. – Kłymenko/Rada**(Sprawa T-245/15)**

(2015/C 302/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ołeksandr Wiktorowicz Kłymenko (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, barristers, oraz R. Gherson, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 25) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EU) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami), nie mają zastosowania do skarżącego ze względu na ich bezprawność;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący utrzymuje, że Rada przyjęła decyzję 2015/364 (zwaną dalej „decyzją”) i rozporządzenie wykonawcze 2015/357 (zwane dalej „rozporządzeniem”) (oba akty zwane dalej „zaskarżonymi środkami”) w oparciu o niewłaściwą podstawę prawną. Artykuł 29 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie jest właściwą podstawą prawną dla przyjęcia decyzji, gdyż w zarzutach wobec skarżącego nie wskazano, że jest on osobą, która naruszyła zasady demokracji na Ukrainie lub pozbawiała naród ukraiński korzyści z trwałego rozwoju ich państwa (w rozumieniu art. 23 TUE oraz ogólnych postanowień zawartych w art. 21 ust. 2 TUE). Ponieważ decyzja jest niezgodna z prawem, Rada nie mogła posłużyć się art. 215 ust. 2 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, aby przyjąć rozporządzenie.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając, że skarżący spełnia kryteria umieszczenia jego nazwiska w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EU) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami). Przeciwko skarżącemu nie toczy się żadne postępowanie karne „w związku ze sprzeniewierzeniem środków publicznych lub mienia publicznego”, ani w związku z „nadużyciem, stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną w celu zapewnienia sobie lub osobie trzeciej nieuzasadnionych korzyści”.

3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnosi, że Rada naruszyła jego prawo do obrony oraz prawo do dobrej administracji i skutecznego środka prawnego. W szczególności Rada nie zbadała w sposób staranny i bezstronny, czy stawiane skarżącemu zarzuty mające uzasadniać decyzję o utrzymaniu jego nazwiska w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń skarżących złożonych przed podjęciem tej decyzji.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący utrzymuje, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia poprzez nienależyte uzasadnienie decyzji o utrzymaniu jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszyła jego prawa podstawowe, w tym prawo do ochrony własności oraz dobrego imienia. Zaskarżone środki w znacznym stopniu wpływają na sytuację skarżącego, zarówno jeśli chodzi o jego sytuację majątkową, jak też jego reputację na świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie jego aktywów i zasobów gospodarczych ma związek z jakimkolwiek prawnie uzasadnionym celem lub jest nim uzasadniona, ani tym bardziej że jest proporcjonalne do tego celu.
6. Zarzut szósty, podniesiony w kontekście zarzutu bezprawności, zgodnie z którym, gdyby, wbrew argumentom podniesionym w ramach zarzutu drugiego, art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EU) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) interpretować w ten sposób, że obejmują a) wszelkie dochodzenia wszczęte przez ukraińskie władze, niezależnie od tego, czy w ich sprawie wydano jakiegokolwiek orzeczenie bądź wszczęto postępowanie mające na celu ich kontrolę lub nadzór nad nim; lub b) „każde nadużycie stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną w celu zapewnienia sobie lub osobie trzeciej nieuzasadnionych korzyści”, niezależnie od tego, czy w sprawie postawiono zarzut sprzeniewierzenia środków publicznych, takie kryterium umieszczenia w wykazie, z uwagi na jego arbitralny zakres i treść wynikające z tak szerokiej interpretacji, nie miałyby podstaw prawnych lub byłyby nieproporcjonalne w świetle celów decyzji i rozporządzenia. Przepis taki byłby zatem bezprawny.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – AlzChem/Komisja

(Sprawa T-284/15)

(2015/C 302/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AlzChem (Trostberg, Niemcy) (przedstawiciele: P. Alexiadis, Solicitor, A. Borsos i I. Georgiopoulos, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 15 października 2014 r. na podstawie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.